

Emma Ros: “Espero que la gent s’ho passi bé llegint”

► Escriptora amb bagatge al món infantil, ara s'estrena com a novel·lista amb *En terra de dioses*. Emma Ros viu a Montgat, hi treballa i hi ha desenvolupat les seves inquietuds cíviques a través de l'Associació de Veïns de Can Maurici i plataformes ciutadanes del poble des dels 18 anys. Llicenciada en periodisme, va crear i escriure els guions de les sèries *El planeta d'en Pipsqueak* i *Pipsqueak i els esports*. Autora de 4 contes infantils amb el mateix personatge, al 2007 va publicar el seu primer llibre per a adults, *Para adelgazar utiliza tu cerebro*, i aquest mes d'octubre podem trobar a les llibreries la seva primera novel·la històrica.

Per què aquest salt de la literatura infantil a la novel·la històrica?

M'agrada molt llegir novel·la històrica, i ja fa més de deu anys, vaig anar un mes a Guatemala com a cooperant, però va ser temps suficient per apasionar-me per les cultures mesoamericanes. L'argument, si més no embrionari, de la novel·la va sorgir llavors; no deixava de preguntar-me per què no s'havia trobat un altre punt d'encontre amb cultures vives, com l'asteca, quan els europeus hi van arribar. Pensava, però, que l'escriuria quan em jubilés. El fet, al final, és que la literatura infantil i el món del conte són una bona escola, i després d'estar-m'hi anys, i amb el recolzament del meu entorn, em vaig atrevir a afrontar el repte d'escriure una novel·la amb l'envergadura de *En terra de dioses*. Saltar de la literatura infantil a la novel·la històrica suposo que ha estat una necessitat.

A la novel·la es veu tensió entre Catalunya i Castella, i un xoc entre castellans i asteques. Com afrontes aquests contrastos culturals?

En terra de dioses és una ficció, però la vida dels dos germans protagonistes s'entrelliga amb fets històrics reals de principis del segle XVI; i la religió esdevé un motor constant de l'acció, a nivell cultural, però sobretot, com a arma política. A Catalunya, per exemple, ho veiem a través de l'ús de la Inquisició que porta Ferran el Catòlic, que depèn de la monarquia, i que substitueix a l'anterior Inquisició que teníem aquí i depenia del Papa. Al xoc entre castellans i asteques, veiem com ambdues cultures fan servir el nom dels seus deus per trobar-se, estar en pau i enfrontar-se. A la novel·la hi ha personatges ficticis, i també reals, i està muntada en escenes, com una pel·lícula, de manera que segons l'escena, veiem les coses a través dels ulls d'uns personatges o d'altres. Això fa la història molt àgil, i també ens permet veure aquests contrastos a través de l'acció pròpia de la novel·la.

Es pot viure de l'escriptura?

Bé, jo hi aspiro, però sobretot perquè m'ho he passat molt bé amb *En terra de dioses*. Escriure-la ha estat un somni fet realitat, però ja està feta, i ara el somni és que la gent s'ho passi tan bé llegint la novel·la com jo en escriure-la. Això suposo que, al final, és el que dirà si m'hi puc dedicar o no, encara que hagi de combinar-ho amb altres coses.

Una novel·la de ficció per viatjar a fets històrics reals

Principis del segle XVI. Dos germans, dos nobles catalans. Un d'ells, Guifré, per obscures raons, acaba a la cort de Motecuhzoma 11 anys abans de la caiguda dels asteques. Mentre, l'altre, en Domènch, fa carrera al Tribunal de la Inquisició de Barcelona. Quan Hernán Cortés i el seu exèrcit arriben a les costes de Mèxic, a Europa, Carles I lluita per esdevenir monarca dels regnes peninsulars. Aquest dos fets històrics esdevenen el principi del camí que ha de dur a Guifré i Domènch a retrobar-se. A grans trets, aquest és l'argument de *En terra de dioses*, una ficció per la qual ha calgut una gran documentació, en fets històrics i en la vida quotidiana de dues civilitzacions, i també ha estat necessària “molta disciplina – confessa l'Emma–, de 9 a 6 de la tarda, amb una hora per dinar al migdia, i res de vacances en dos anys”.